

Fra Kvindebevægelsen i Italien.

Da Undertegnede efter sin Hjemkomst fra Japan i Kv. Læseforening talte om de japanske Kvinders nuværende fortrykte og underordnede Stilling i Sammenligning med den Frihed og Agtelse de nød i de første Aarhundreder af vor Tidsregning, ja, langt op i den tidlige Middelalder, da tænkte ingen paa- og Foredragsholderen mindst- at der skulde dukke den ene Paralel op efter den anden denne Tingenes Tilstand i selve Europas Stater.

Verdenskvindebevægelsen har ført med sig, at de forskellige Stater mader op med historiske Akter om Kvindernes fortidige Stilling. Og vi som i vor vaagne Iagttagelse af Nutiden dog ialfald har den Trøst, at vi er saa uendelig lykkeligere stillede end Kvinderne i Fortiden, vi se os denne Trøst berøvet i det ene Land efter det andet.

Da Forhandlingerne ved vor Kongres ifjor skete paa engelsk, der lang fra naaede ud til alle, tillader jeg mig at fremdrage nogle Punkter af Præsidentens Tale. Hun fortæller om Kvinderne i Italien, som i vor Tidsregnings første Aarhundreder nød en saa stor personlig Frihed og var berømte for deres Aand og for deres storevindflydelse. Derefter fulgte en Række Begrænsningernes Aar, da deres Ret var ringe og deres Privilegier faa, og historien kun havde lidt at sige om Italiens Kvinder. Atter i det tolvte og trettende Aarhundrede blønstrede en Vækkelses-Periode for Kvinderne, og ^{skete} en Løsning af de strammende Bænd, hvori de efterhaanden var blevne bundne i hvad der syntes at skulle forblive et evigtvarende Formynderskab. De kunde studere ved Universiteterne og indtog ofte Hæderspladsen i de forskellige Fakulteter. Mange af dem ble berømte for deres Duelighed i Mathematik, Philosophi og andre Videnskaber. Men en Tordensky drog over Himlen, der pludselig skar al videre Fremadskriden over for Kvinderne, thi Fakultetet for Bolognas Universitet dekreterede i 1377:

"Og saasom Kvinden er ophavet til Synden, er Djævelens Rædskab sam Aarsag til Mandens Forvisning fra Paradis, og saasom al Omgang med hende af disse Grunde onhyggeligt bør undgaaes, forbyder vi paa det strengeste og eftertrykkeligste at nogen skaffer en Kvinde Indpas i Collegiet, hvor hæderlig hun end ellers monne være. Om nogen skulde overtræde dette Forbud, skal han